

Már jó néhány „könyvecském” van honlapomon, de egyiket sem volt olyan nehéz írni – mint ezt ...

„Könyveim” tartalmai az emberi élet eseményei.

Ezekhez az eseményekhez hozzá tartozik az is, hogy az ember párt keres/talál magának. (Esetleg mások ragasztják hozzá ezt az eseményt...)

Fel kívánczik tehát honlapomra ez a dolog is...

(Legegyszerűbb lenne kihagyni, de nem lehet...

Megírni viszont nehéz, azért is, mert több személyre kell tekintettel lenni...)

Szűkítem:

Kezddhetem Ildikó nevű óvodai tanítónénimmal.

Talán hozzá kapcsolódik az első ilyen emlékem.

Érdekes módon! Nem úgy, hogy arra emlékeznék, hogy „szerelmes” lettem volna belé, hanem arra, hogy környezetem olyasmivel „gyanúsított”, „buggyantott”.

Alapiskolás és középiskolás koromban már kiválasztódott a „tömegből” néhány (a más nemhez tartozó) személy, akik (ki tudja miért?) szimpatikusabbak voltak számomra, mint a többiek.

Mai szemmel nézve a dolgokat azonban azt kell mondanom: azok nem voltak komoly dolgok. Sőt! - még akkor sem toporzékoltam, hogy valami többet is elérjek (velük kapcsolatban)...

Főiskolás koromban meg még tovább gyengült e téren a helyzet, már csak azért is, mert a gépészetben nagyon kevés volt a lány...

A diplomám megszerzéséig tehát ilyen fajta komoly gondjaim (vagy eredményeim?) nem voltak.

Utólagosan teljesen világos a helyzet. Nem lehetett ez másképp, hiszen a szerény lehetőségekhez még a következő negatívumok is társultak:

- lényegében minden „szabadidőmet” kitöltötte a munka a földünkön (Segítettünk szüleinknek ültetni, kapálni, termést haza hordani, stb.),
- a maradék időt kitöltötte a tanulás.

Ide tartozik még két más meghatározó tényező is:

- családunk spórolt, mi gyerekek nem rendelkezünk zsebpénzzel, de főleg talán az, hogy:
 - a lánnyal való „barátkozást” valahogy másként fogtam föl, mint a fiúval való barátkozást. Valahogy halványan úgy, mint a házassághoz vezető utat. Szóval nem mint semleges dolgot, és nem mint lehetőséget: kihasználni, aztán tovább állni.

A téma tehát munkába állásom után vált aktuálissá.

Két messzire kiemelkedő személlyel:

ASSA

Nevezzük így... A.sz.sz.á.nak...

Ő volt az első lény, akivel mindketten úgy álltunk kapcsolatunkhoz, hogy az együttéléshez vezet.

Tudományos pályán haladt. Kiemelkedő volt az intelligenciája, és a munkája nagy részben a hobbija is volt.

Kinézete hibátlan, szimpatikus.

Életkörülményei számomra is csábítóak voltak.

Meghökkenítő, mennyi számbeli adatunk is kiegészítette egymást.

Kapcsolatunk mégis széttört.

Munkahelyeink nagyon messze voltak egymáshoz, és akkor még a telefon sem volt mindennapi dolog...

Főbb ok lehetett azonban az, hogy nem voltak közös ismerőseink, közös barátaink. (Aki segítették volna.)

A legfőbb azonban az, hogy mindketten tapasztalatlanok voltunk.

Nehéz ehhez a témához nyúlni.

Nehéz elemezni.

De... - mindenképpen veszteség...

Nem tudtam ezt az óriási lehetőséget sikeresen befejezni...

(Nem volt előző tapasztalatom.

Viszont ha lett volna, az megint csak egy előző sikertelen kísérletből származhatott volna...

Kár, az embernek nincs két választása.)

(Egy picit jó a sok rosszban, hogy az új kapcsolatot testileg mindketten tisztán kezdhettük.)

MILUS

A feleségem.

Annak idején fiatalságán és foglalkozásán kívül talán egyszerű közvetlenségével fogott meg.

A több, mint három évtized alatt rengeteg jót és rosszat, szépet és csúnyát is átéltünk.

Ő gyógyszerész foglalkozásából kifolyólag rengeteget szolgált, én meg mint technikus tanító sokat készítettem, brigádoztam, gyűléseztem. Kis pénzekért. Mindez hátrányt jelentett a másikkunk számára.

Nagyon megviselt bennünket lányunk „modern” viselkedése is.

Terhelte családjunkat az is, hogy a legközelebbi rokonság is más – más messzi városokban lakik...

Milus elég sokat elégedetlenkedett. Sajnos igaz, hogy a pénzt munkával kerestük. Nincs vagyonunk. Nincsenek autóink, sem házaink. Külföldi üdülésekre sem jártunk...

Társadalmunk szakmámnak nem kedvezett. Ezen nem segített az sem, hogy részegnek sem láttak soha.

Így sajnos az ember annak okoz keserűséget – akivel él... Akihez elsőként fordul, ha baja van.